

DE CHINEES

Hildegarde zat voor de zoveelste keer bij 'De Chinees'. Dikke soep, rood of groenbruin, met geroosterde partjes brood. Zoetzure en gefrituurde hapjes als voorgerecht. Een keuzebuffet van verkavelde stukjes vlees, vis, sojascheuten, ui, prei, erwten en zwammen. Het sissen van de sauzen in de wokpan. Alweer een 'spread' die je voldoende energie leverde om de Chinese Muur mee af te joggen.

Er waren ten minste acht Chinese restaurants in de stad, maar iedereen verwees naar alle acht als 'De Chinees', met de betreffende straatnaam erbij. Er bestond namelijk geen uitgesproken voorkeur onder de Chineesgangers en – gangsters. Toch droeg elk van die etablissementen een naam. Enkele bekten Oosters, zoals 'Mei Lin'; andere Vlaams, zoals 'De Lange Muur'. Alle acht waren ze ruim, overwegend rood en goud en kitscherig. Er werden geen katten, honden, slangen of meisjesbaby's meer geserveerd, vertelden grapjassen.

Hildegarde zat bij 'De Chinees' in de Citadelstraat op haar vaste plaats. Het was er halfduister, maar overal brandden gezellige lampjes, lampions en zelfs kaarsen. Zes andere klanten waren nog aan hun entreebord bezig. Zij was al aan de hoofdschotel van het keuzebuffet toe. De kerel die de wok bediende, had nu zijn vuren even verlaten. Wanneer ze zich even rekte, kon ze zijn gebogen rug heen en weer zien bewegen achter de lange balie. Het licht van een zaklamp zeilde daar af en toe even bovenuit. Zijn mama keek onbewogen toe. Dat verontrustte haar. Zocht hij iets? Was hij iets kwijt? Had hij iets gezien? Hildegardes mes en vork bleven haperen boven haar gefrituurde scampi's. Ze rekte zich nog verder uit en vernauwde haar ogen tot spleetjes. Gedachten aan ratten en muizen belaagden haar hersenen en dicteerden haar gebaren en mimiek. Die balie (of toch het deel ervan dat ze van hieruit kon ontwaren) zag er slordig uit: halfllege flessen cola, zwervende kastickets op pinnen en tegen de houten wand geplakt, verspreide schrijfspullen en notitieboekjes, vodden, afgeruimde ongewassen glazen (ongetwijfeld nog van gisteravond), keukenhanddoeken, kandelars met halfopgebrande kaarsen. De wokman bleef maar gekromd als een vraagteken heen en weer bewegen, half zichtbaar achter de lange balie. De mama glimlachte even van in de nabije verte naar Hildegarde, toen ze merkte dat die zat toe te kijken. Hildegarde grimlachte terug; van op vijftien meter kon dit als een glimlach doorgaan. Misschien moest ze hier maar nooit meer terugkomen. Wat viel er in hemelsnaam met een zaklamp achter een balie in een restaurant anders te ontdekken dan...

'Ratten en muizen... moeten verhuizen...' klonk het in haar hoofd.

Plotseling begonnen overal de lampen te sputteren. Tegelijkertijd deed zich een collectief trillen voor van kopjes, schoteltjes, borden, glazen. De stapels borden bij de wokvuren en de batterij glazen achter de balie maakten het meeste kabaal. De klanten keken verbaasd op. De China-mama begon overspannen en luidkeels klanken uit te stoten. De wokkelner rees met ogen als schoteltjes uit zijn queeste op en verstarde ter plekke. Hildegarde had niet eens de tijd om zich te realiseren wat er echt gaande was, terwijl ze opsprong omdat haar karafje witte wijn in haar schoot was beland.

De modderstroom nam natuurlijk niet gewoon de voordeur. Hij gulpte bruut en snel en smerig alles versplinterend en krakend De Chinees binnen, zoals hij dat ook deed met alle huizen in de zeventien omliggende straten.

Een zaklamp.

Een dode duif.

In het Pompei van 'De Chinees' waren dit de eerste dingen die de reddingswerkers aantroffen. Er waren daar alleen al ook elf slachtoffers van menselijke kunne.